

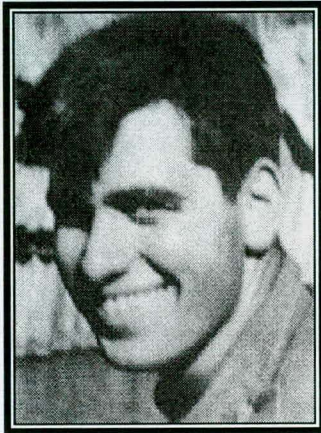

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סגן משנה אהרון (רוני) רביב ז"ל

בן תרצה ואברהם

נולד בחיפה

בתאריך כ' בכסלו תש"ט, 21/12/1948

התגורר בירושלים

התגייס בספטמבר 1966

שרת בחטיבת הצנחנים

נפל במלחמת ההתשה, בסיני

בתאריך ט' באייר תש"ל, 14/5/1970

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 1 שורה: 3 קבר: 7

הותיר אחרינו אם ושלושה אחים

בן 21 בנפלו

קורות חיים

בנם בכורם של אברהם (היינץ) רוזנצויג-רביב, שעלה ארצה מסלובקיה ותרצה (לבית טרק) ילידת ירושלים. נולד ביום כ' בכסלו תש"ט (21.12.1948) בחיפה. כשהיה בן שש עברה משפחתו לגור בשיכון מכון ויצמן שברחובות, שם עבד אביו. אוירת הלימודים והמחקר של המכון השפיעה עליו ומגיל צעיר נמשך ללימודים ובמיוחד ללימודי הכימיה. רוני סיים את לימודיו בבית הספר היסודי ע"ש סמילנסקי ולמד עוד שנתיים בבית ספר תיכון ברחובות. הוא היה חבר בתנועת הצופים ופעיל בספורט, ביחוד בשחייה ורכיבה. בחופשת הקיץ שלאחר כיתה י' השתתף במחזור הראשון של המחנה ל"נוער שוחר מדע" במכון ויצמן. כאשר נפטר אביו לפתע, נטל רוני, שהיה הבכור בארבעת האחים, את עול הדאגה לאחיו הצעירים. עזר להם בלימודים והשתדל להקל את העומס מעל אמו. המשפחה עברה לגור בירושלים ורוני סיים את לימודיו בבית הספר התיכון שליד האוניברסיטה העברית בירושלים. לאחר שעמד בבחינות הבגרות השתתף במפגש הבין-לאומי השמיני לנוער שוחר מדע שנערך בלונדון.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בספטמבר 1966 הגיע מועד גיוסו של רוני לצה"ל אך בגלל שיקולים משפחתיים, החליט לדחות את שירותו ולהמשיך ללמוד כימיה - במסגרת העתודה האקדמית - באוניברסיטה העברית בירושלים. ככל עתודאי עבר אימוני טירונות והתחיל בלימודים. בימי הכוננות שלפני מלחמת ששת הימים נקרא רוני לשרת ונשלח לביצור והגנתו של קיבוץ רעים שמול רצועת עזה. לאחר המלחמה חזר ללימודים, אולם המצב החדש שנוצר והצורך של צה"ל בחיילים שכנעוהו שאין זה הזמן לעסוק בלימודים. רוני לא היה איש צבא באופיו. הוא לא האמין שמלחמות פותרות בעיות, ולמרות ששאף לסיים את לימודיו, לחזור למכון ויצמן, להמשיך בעבודת אביו שנפסקה ללא עת ולמלא את תפקידו בהדרכת אחיו הצעירים, החליט לסיים את הבחינות ולהתגייס לצה"ל. כך הצטרף לצנחנים ושירת שלוש שנים בחיל מובחר זה. הוא עבר קורס מ"כים, קורס צניחה וקורס קצינים. לאחר הקורס נמסרה לפיקודו מחלקת צנחנים והוא השקיע את כל מרצו בהפיכתם ללוחמים מעולים. רוני הקפיד על ביצוע מושלם וגמל בעונש על חריגה וביצוע רשלני. אך יחד עם זאת, כאשר היה מקבל חניך לראיון, היה מוכן לעשות הכל כדי לעזור לו. הוא היה קשוב ומבין ללב חייליו והם יצאו מראיון אצלו בטוחים שאין עוד מפקד כדוגמתו (כך סיפר אחד מחניכיו). רוני היה ממעיט בדיבור ולא נהג לספר בבית את אשר עשה ואת אשר עבר עליו. גם כאשר נשלח עם מחלקתו, בתקופת השיא של מלחמת ההתשה, לגזרה הצפונית של תעלת סואץ - הגזרה הקשה והחמה ביותר - סיפר לאמו כי הוצב בגזרה השקטה והבטוחה ביותר. לילה לילה יצא בראש חייליו למארבים וביום ט' באייר תש"ל (14.5.1970), נפל סגן רוני על גדות התעלה. הוא הובא למנוחת עולמים בבית הקברות שעל הר הרצל.

במכתב תנחומיו למשפחה כתב מפקדו: "למפקדיו אבד אחד מבחירי קציני הגדוד, לחבריו - חבר מסור ונאמן, ולחייליו - מפקד קפדן ויסודי, שאחריו הלכו לאימונים ולקרבות - רוני התנשא משכמו ומעלה בתוכנו".

דברים לזכרו נכתבו בעלון פלוגה א', מחזור אוגוסט 1970.

לפני כשתחיום קדתי סדען פתח שום של
יד. חנות מוחשיוס. נכסתי עם לאכילין.
מזכור של חוקים. דל כל חוק של וכל חוק
מחבר לספר חיוס של חיוס שיועל. לא קלה
היה למצוא את החוק של בני דני. מחבר
שלמי אולי אפילו. בחוק חוק! מאלך חמדת
מאקד חלה. אספתי מחסומ, קטע וואן על דני.
פכדנות. אולי קלה לי לעיני אלסכמס.
תמוז נטלה שעה לא דני. דני כל כך בחבה
והיה. דני פאלי מתוך השאלות פכדנות
פמסגרות. חילך הפמן אפילו נטל חק -
אפמקד חלה. בחלסתי: אפילו מלדטו
אמאנה של דני. לא אחרת ותיח. בצע
פשוטן ועלה. אולי חסה, ודודי, אפילו
את החק וואסופא מע כדנאיוס. אפילו
פכמן אלסיל עם דני.

רביב (רוזנצויג) אהרן ("רונני")

בנם בכורים של אברהם ותרצה. נולד ביום כ' בכסלו תשי"ט

(21.12.1948) בחיפה. בהיותו בן שש עברה משפחתו לגור בשיכון מכון ויצמן שכרובות, שם עבד אביו. למד בבית-הספר היסודי על שם סמילנסקי לשנתיים בבית-ספר תיכון ברחובות, כשאביו נפטר באופן פתאומי. רונני, שהיה הבכור בבנים, נטל על עצמו את הדאגה לאחיו הצעירים והשתדל להקל את המעמסה מעל אמו. מגיל צעיר נמשך ללימודים ובמיוחד ללימוד הכימיה והשתתף במחזור ראשון של המחנה לנוער שוחר-מדע שנערך במסגרת מכון ויצמן. אהרן שסיים את לימודיו בבית הספר התיכון שליד האוניברסיטה העברית בירושלים, ובקיץ שלאחר כתיבת הבגרות השתתף במפגש הבין לאומי השמיני לנוער שוחר-מדע שהתקיים בלונדון. מארחי המשלחת ערכו לה סיורים בלונדון ובסביבתה, וכן בסקוטלנד - ארץ שהרשימה את רונני ביופיה.

בספטמבר 1966 הגיע מועד גירסו לצה"ל. מתוך שיקולים משפחתיים החליט לדחות את שירותו ולהמשיך א בעתודה האקדמאית בלימודי הכימיה באוניברסיטה העברית בירושלים. אחרי אימוני הטיירות במסגרת העתודה החל את לימודיו באוניברסיטה. תוך שנה זו פרצה מלחמת ששת הימים ורונני נקרא לשירות ושירת בביצור קיבוץ רעים שבנגב ובהגנתו. כשנסתיימה המלחמה שוחרר מתפקידו וחזר ללימודים. אולם, עקב המצב שנוצר, ועקב הצורך הרב בחיילים, החליט לסיים את שנת הלימודים הראשונה באוניברסיטה ולהתנדב לצנחנים. רונני לא היה איש צבא באופיו. הוא לא האמין שמלחמות פותרות בעיות. למרות זאת הפסיק את לימודיו והתגייס לצבא, תוך שאיפה שבבוא היום יחזור ויסיים את הלימודים וישוב למכון ויצמן להמשיך בדרכו המדעית של אביו, אשר עבודתו נפסקה בשיאה. קרוב לשלוש שנים שירת רונני בצנחנים כלוחם וכמפקד מחלקה. מטרתו העיקרית כמפקד היתה לעשות את חניכיו לחיילים טובים, ובכך השקיע את כל מרצו. אחד מחניכיו מספר בשימה שכתב על רונני לאחר נפלו: "הוא הקפיד על כל דבר, העניש במדה ולא בצער מה שרצה, ובעצם כל דבר שלימד חייב היה להיות גמור ומובן מכל הצדדים, דבר שהוכיח את היסודיות שבו". וממשיך אותו חניך: " - - - אך היה גם רונני מבין, רונני של הראיון האישי למשל - כשהיית עומד מולו בראיון האישי וזוכה פתאום לראות חיוך רחב ממנו, כשכולו אדם המוכן לעזור במידה ויש בעיות, אדם קשוב ומבין - - -

אנשים יצאו מהראיון כשהם בטוחים שלא קיים מ"מ כמו שלהם, לא בפלוגה, לא בגדוד ואולי לא בעוד יחידות". אחד מתבריר אשר שירת אתר מיום הגיוס ועד שנפרדו דרכיהם, כאשר רוני המשיך בקורס הקצינים, כתב לאחר שרוני נפל: "מהימים הראשונים אחרי שאספו אותנו בקלח והביאנו לגדוד התבלט בחור גבוה ושתקן שראשו תמיד התנשא מעל השורה הצועדת או הקבוצה הרצה. רוני אף שהיה שתקן ומסוגר בתחילה ועשה רושם של בחור רציני השומר מרחק מהחבר'ה פבר התבלט כחבר טוב ושקט העוזר לחבר'ה בשעות קושי ומשבר. תמיד היה רץ בסוף המחלקה ועוזר לנחשלים, מעודד בקולו העמוק במלה או שתיים ושוב חוזר לשתיקתו. אף פעם לא שמענו ממנו קינטור של ממש ומעולם לא בילה בילוי של חולשה. - - - עם התקדמות הזמן והתגבשות מחלקתנו התחיל רוני להיפתח והתדמית שהיתה בקרב החבר'ה לגביר היתה של אדם מבוגר ובוגר. בפחילה זה יצר מחיצות אך אחרי כן נפלו המחיצות ונשארה ההכרה בבגרותו והוא הפך למנהיג הלא-רשמי של החבר'ה. מלה שלו היתה מלה שמאחוריה הגיון בריא ואי משוא פנים. החבר'ה התייחסו אליו בכבוד והוא היה הכתובת המקובלת לבעיות והרבה פעמים הגורם המכריע לפתרון בעיות שהתעוררו. גם המפקדים העריכו את ידיעותיו, בגרותו ותכונותיו החייליות בהן הצטיין. - - - כשהתחילו הסדרות היינו צמד לאהל מירים אחד - - - בתוך אהל סיירים קטן ושנינו עם כלי הנשק השונים והציוד הצבאי ממלאים אותו עד אפס מקום - - - ואז הוכיח רוני את עצמו כאדם חברתי, ישר בצורה לא מצויה, אינטלקטואלי, בעל כבוד עצמי מפותח ושקט נפשי. - - - ככל שהתקדמנו באימונינו אצ הצבאיים כך הלכו והתבלטו א תכונותיו ויחידותיו. בתרגילים כיתתיים ומחלקתיים הוא קיבל תפקידים אחראיים והוכיח את עצמו ולא היה ספק בלבנו שמכאן צומח מפקד. - - - נטיות מיליטריסטיות לא היו לו אך היתה לו הכרת חובה ואחריות מפותחים כלפי המדינה ובעיות הבטחון העומדות בפניה. - - - " את סדר פסח האדון ערך בביתו, ובאותו שבוע נשלח עם מחלקתו לגיזרה הצפונית של תעלת סואץ. א רוני יצא לילה לילה למארכים עם מחלקתו. ביום ט' באייר תש"ל (14.5.1970) ימים אחדים אחרי יום העצמאות הכ"ב, נפל בהיותו במארכ. הרבא למנוחת עולמים בבית-הקברות החבאי בהר הרצל בירושלים.

חברים מספרים על רוני

אילן ירוס

מה שאכתוב כאן אכתוב על אדם שכבדתי וחבבתי מאוד. אדם שעל אף גילו הצעיר היה אדם במלוא מובן המילה.

מהימים הראשונים אחרי שאספו אותנו בקלט והביאונו לגדוד, התבלט בחור גבוה ושתקן שראשו תמיד התנשא מעל השורה הצועדת או הקבוצה הרצה. רוני, אף שהיה שתקן ומסוגר בתחילה ועשה רושם של בחור רציני השומר מרחק מהחברה כבר התבלט כחבר טוב הנושא תלאותיו בשקט והעוזר לחברה בשעת קושי ומשבר. תמיד היה רץ בסוף המחלק ועוזר לנחשלים, מעודד בקולו העמוק במילה או שתיים ושוב חוזר לשתיקתו. אף פעם לא שמענו ממנו קינטור של ממש ולעולם לא גילה גילוי של חולשה. הוא ואני התוודענו זה לזה עקב היותנו בני אותה עיר ובוגרי אותו תיכון. הערכתו מאוד את העובדה שאחרי שגמר בהצלחה שנת לימודים באוניברסיטה הגיע להחלטה לעזוב את הלימודים ולהתנדב לצנחנים.

עם התקדמות הזמן והתגבשות מחלקתנו התחיל רוני להפתח. התדמית שהיתה בקרב החברה לגבי היתה של אדם מבוגר ובוגר יותר. בתחילה זה יצר מחיצות אך אחר נפלו המחיצות ונשארה ההכרה בבגרותו. החברה התחילו להכיר את תכונותיו ומעלותיו השונות ולא עבר זמן רב והוא הפך למנהיג הלא רשמי של החברה. מילה שלו היתה מילה שמאחריה הגיון בריא ואי משוא-פנים. החברה התייחסו אליו בכבוד והוא היה הכתובת המקובלת לבעיות והרבה פעמים הגורם המכריע בפתרון שאלות שהתעוררו. גם המפקדים העריכו את ידיעותיו, בגרותו ותכונותיו החייליות והפקודיות בהם הצטיין וביחסם אליו הייתה חש שאין פה יחס מבטל של מפקד אל חייל אלא יחס קצת יותר מורכב ופחות שרירותי. במסעות אלונקה היה הוא בן זוגי לאלונקה אף כי הייתי נמוך ממנו בראש בקירוב. פשוט לא היה בן אדם בגובהו, כך שהתעלמנו מההפרש והאלונקה היתה נישאת לא הכי מקביל לקרקע אבל בקצב מהיר שקבעו רגליו הארוכות. הוא לא עשה עלי רושם של בחור אתלטי שהתעסק הרבה בספורט לפני הצבא, אך במשך הזמן הוא הוכיח עצמו כאחד הבחורים בעלי הכושר הטוב ביותר שלא יודע כניעה מהי.

כשהתחילו הסדרות נהיינו צמד לאוהל סיירים אחד. צמד יחידי באוהל שהחזיק מעמד כל 14 החדשים. כך, באוהל סיירים קטן ששנינו עם כלי הנשק השונים וכל הציוד הצבאי ממלאים אותו עד אפס מקום. בכל הסדרות, הבוץ, השמן, העייפות הנוראה, האזעקות בלילות הקצרים, והטרטורים, למדתי להכיר את רוני כפי שהוא: אדם חברותי, מופנם לגבי עניינים אישיים, ישר בצורה לא מצויה, אינטלקטואלי, בעל כבוד עצמי מפותח ושקט נפשי.

רוני למד מהר מאוד מה הצבא רוצה ממנו, ורבים היו המסדרים בהם הייתה רואה את דמותו הגבוהה עומדת מאחור כשכל השאר שקבלו מסדר נוסף על נשקם עומדים צעד אחד לפנים. בזמן הניווטים שאיפת כל חייל במחלקה היתה להיות בחולייתו של רוני. אפשר היה ללכת אחריו בעיניים עצומות. הוא היה תופס את המפה, מביט אנה ואנה, מזדהה בשטח ומתחיל לפסוע את פסיעותיו הארוכות וכל החוליה אחריו ללא קושיות או ספיקות לגבי קביעתו שהביאה את החוליה תמיד לנקודת הציון שנקבעה.

ככל שהתקדמנו באימונינו הצבאיים כך הלכו והתבלטו תכונותיו ויתרונותיו. בתרגילים כתתיים ומחלקתיים הוא קיבל תפקידים אחראיים. הוכיח עצמו ולא היה ספק בלבנו שכאן צומח מפקד.

רוני לא היה טיפוס ה"פייטר" הרץ אלי קרב. הוא היה בחור שקול ומתון, וראה את הצבא כהכרח מחויב המציאות. נטיות מיליטריסטיות לא היו לו אך היתה לו הכרת חובה ואחריות מפותחים כלפי המדינה ובעיות הבטחון העומדות בפניה שהדריכה אותו מהאוניברסיטה לצנחנים ובצנחנים לכיוון הפיקוד.

כך הגיע היום בו גמרנו את קורס המכ"ם. רוני נשלח לקורס קצינים, אני נשארתי בגדוד כמ"כ. כל אחד מאתנו היו לו הבעיות שלו, החפשים שלו, כך שקשרינו לא היו הדוקים ושמענו זה על זה לעתים די רחוקות. נפגשנו שנית כשרוני כבר היה מפקד מחלקה ובא עם פקודיו לקורס צניחה לאותו מחנה בו שהיתי אני במסגרת קורס מדריכי צניחה. היתה זו חוויה בשבילי לראות את רוני כמ"מ עומד לפני מחלקתו ומחלק פקודותיו. אחר נפרדו דרכינו את פרידתם האחרונה כשרוני ממשיך עם מחלקתו בכל משימותיה הקרביות שבאחת מהן מצא את מותו.

טוביה גינת על רוני

רוני היה אתי מהיום שהתגייסנו במשך כל הדרך של הצבא עד שהפריד ביננו הגורל. התגייסנו ביחד, עברנו את הטירונות, קורס מכ"ם, קורס קצינים, ואת ההדרכה. הצלחתי להכיר את רוני היטב אע"פ שבהתחלה קשה היה לתהות מה הכיל בתוכו.

מהפלוגה - מתחילת הדרך - אני זוכר את רוני כחייל, כאדם מסוגר ושקט שלא היה נמצא כמעט עם הפלוגה. שתיקתו והסתגרותו מאד בלטו. אף פעם לא ראיתיו צוחק בפראות עד לשגעון או סתם משתולל כמו כולם.

בקורס מכ"ם עבר רוני למחלקה שלנו. אז הצלחתי לחדור ולהכירו הרבה יותר טוב, להכנס לתוך ההתסגרות והביישנות שלו. אז למדתי לדעת מי זה רוני. רוני הצטיין באותה תקופה בתור חייל בניוטים שלו ובתפקיד רג"מ. רוני גמר את הקורס בהצטיינות דבר שיכול להעיד על כשרו להיות חייל טוב.

בקורס קצינים שוב היינו יחד באותה מחלקה. אז כבר עברנו כברת דרך ארוכה ביחד. אז היה רוני הרבה יותר עליז ופתוח. בקורס זה התגלתה ברוני תכונה של יסודיות רבה לכל דבר. לכל תרגיל, שעור, או סתם דבר שצריך לעשותו. אז גם התגלתה בקיאותו בכל דבר שנבעה מהיסודיות שבו, מהרצון לדעת כל דבר ולהעמיק בו עד הסוף.

חזרנו יחד להדריך באותה פלוגה. גם כאן חזרה אותה תופעה של יסודיות בעבודה בתפקיד מ"מ. אני זוכר שרוני היה חוזר פעמים רבות אחרון לאחר שכל המחלקות כבר היו בבסיס, ורק משום שהחיילים שלו לא ביצעו את התרגיל נכון והוא דרש מהם לחזור על כך בשנית ובשלישית כדי לדעת שהם ביצעו זאת כמו שצריך.

רוני נהג לשמור על מרחק גדול בינו ובין החיילים. מעולם לא דבר אתם מחוץ לתפקיד ולשעות העבודה. תמיד היה מסוגר בעצמו ולא נכנס לחיי החייל. אני זוכר עוד שתמיד כשהיינו חוזרים מהבית לבסיס כולם היו מספרים חוויות. רוני תמיד היה מספר על הטיול שעשה, על ה-20 ק"מ שעבר בנגב או בגליל עם חברתו מיכל. תמיד אהב לטייל אע"פ שהיו לו מספיק הזדמנויות לעשות זאת בצבא. ואפילו אם היה זה לאחר שהיה לו שבוע של ניוטים או מאמץ גופני אחר.

על רוני משה פרץ

היו מקרים של דאגה לחיילים שהיתה לדעתי מעל ומעבר לתפקידו של המפקד. לדוגמא, כאשר נפצעה אחות של חייל מהמחלקה "הפך עולמות" במטה הבר"א [בסיס אמונים חטיבת] כדי להשיג קשר לביתו של החייל ולבסוף אף שחרר אותו לביתו. רק לאחר שנהרג שמענו מהמ"כים עד כמה דאג למחלקה והשתדל למענה מאחורי הקלעים.

עוד לפני שידענו להעריך חייל טוב, היה ברור לנו שרוני חייל מצטיין. לאחר מכן כשאמר עליו שהיה המצטיין בפלוגה לא התפלאנו. התרגלנו לראותו ככזה, ותמיד ידענו ששאף להפוך את מחלקתנו לטובה בפלוגה. תמיד במסעות היה משתדל [ומצליח] להגיע ראשון למרות שלא תמיד היינו יוצאים ראשונים. גם בתרגילים, ביחוד בתרגילי אש, רצה שנהיה טובים, שנבצע בדיוקנות כל דבר כפי שנלמד באימונים שלפני התרגיל, ואם לא היינו מבצעים טוב היה מתרגז, והיה מרוצה כאשר היה התרגיל מצליח. המחמאה הגדולה ביותר שזכינו לשמוע ממנו היתה - "לא רע" וזה הספיק. אם מסע, ריצה או תירגול הסתיים במילים "לא רע" היינו מרוצים, משום שהמ"מ היה מרוצה. תמיד היה המוראל של המחלקה בהתאם למוראל המ"מ. אם המ"מ היה מרוצה מתרגיל או ממסע המוראל היה גבוה. אם נכשלו והמ"מ כעס קשה היה לשמוע לאורך זמן מילה שמחה מפי מישהוא מהחיילים. בכל דבר היתה חשובה לנו דעתו - מה היה טוב, או רע, וכו'.

אי אפשר לסכם דמות אדם בשורות מעטות, אך במילה אחת אפשר לאמר, שדמותו של רוני היתה דמות של מנהיג במובן הרחב של המילה. היה יסודי בעבודתו והשפעתו עלינו ממשיכה כעת ותלווה אותנו לאורך כל דרכנו.

עמרי אינגבר מספר

קשה לכתוב או אפילו לחשוב על רוני בלשון היה וכול זאת למרות היותו רחוק מאיתנו. היה בו מן הרצון העז להצליח להוציא מחלקה מצטיינת, והדרך לכך ע"י עבודה קשה שאותה הרגשנו על בשרנו. בזמן שמחלקות אחרות גמרו כבר עם המסדרים אנחנו עדיין היינו מתרגלים. חייל במחלקה של רוני היה צריך לעבוד קשה, אפילו קשה מאוד, ביחס למחלקות אחרות. ויחד עם זאת היה נראה שאין לכך הערכה. כאמור רוני היה שומר מרחק מחייליו. אך היו לו עקרונות בל יעברו. בהיותי טירון כשעבדתי במטבח נכנסתי לחדר אוכל קצינים כדי להגיש. רוני ניגש לטבח וגער בו על כך שחיילים נכנסים לחדר האוכל. מאוחר יותר התבררה לי השקפתו של רוני. חייל הוא לוחם, חייל הוא פיקוד, אבל חייל אינו מגיש ואינו עבד למפקדו. רוני לא הירשה שחייל ינקה את מגורי הסגל או יעלה את ציוד הסגל למשאיות.

כששכבנו במארבים ימים ספורים לפני מותו של רוני ניגש אחד המפקדים אל רוני וביקש לישון במשמרת הראשונה כך שיצא שאני אשן במשמרת השניה. רוני התנגד באומרו "זו לא צורה שמפקד ילך לישון ראשון".

ההקפדה והדיקדוק של רוני בפרטים הקטנים ביותר לא היו מובנים לנו אך כיום אי אפשר לתאר את דמותו אחרת. אופיו תאם את צורתו. גובהו התאים להתנהגותו ויצר את הרושם של שלמות מיוחדת.

רוני היה ביצועיסט טוב ודרש ביצועים מחניכיו ואכן דרכו של רוני הוכיחה את עצמה. היו לנו ביצועים לגמרי לא רעים למרות שרוני דרש שיהיו טובים יותר.

מספרים שכאשר נפצע יגאל, חייל מן המחלקה, היה כבר רוני ברגעיו האחרונים אך הוא הספיק להגיד ליגאל לשכב לצידו לפני שנפח את נשמתו.

הדבר הבולט ביותר אצל רוני היה שאיפתו לעשות את מחלקתו לטובה ביותר, וזאת באמצעים הקשוחים ביותר. רוני לא היה חס על איש כדי להגיע לשאיפתו זו. לא עלינו חייליו ולא על עצמו וזה היה מביא ליצירת יחס קשוח ביותר כלפינו, דבר שלא היה אהוד ביותר על החברה. כל דבר אותו היינו עושים היה חייב להיות הטוב ביותר. אם היה זה מסע או ריצה, היינו חייבים לעשותם בזמן הקצר ביותר, ואת המסלול הארוך ביותר. לרוני היו צעדים ענקיים, וכשהוא היה פותח צעד היתה כל המחלקה רצה. בטירונות לכל מסע היה השמאל - השמאל שמטרתו להראות לנו שאם רוצים אפשר לסגור רווחים. לריצות תמיד היינו יוצאים ראשונים וחוזרים אחרונים. לא בגלל המהירות חלילה, אלא בגלל המרחק. בתרגילים היינו מוציאים את המץ והוא תמיד היה אומר לנו שהבצוע גרוע, ומיד מוציאנו לתרגיל נוסף. לשמוע מפיו שהתרגיל היה בסדר פירושו היה שהביצוע היה נדיר.

רוני היה שומר על דיסטנס גדול בינו ובין החיילים והיה מקפיד על כל הגיונים הצבאיים, החל מה"הקשב" וכלה בהופעה. חייל לא היה יכול לבוא סתם ככה ולדבר איתו. היה עליו לבקש ראיון בכתב ורק אחרי שחכה קצת זמן, כדי שירגיש שהנה המ"מ עושה לו חסד, ואז הוא היה מתקבל לראיון.

מסדרי הנשק אצלו היו קפדניים ביותר, למרות [ואז לא ידענו] שהיה עיוור צבעים. יחס קשוח זה היה תמיד מביא הרבה תרעומת במחלקה אך כאן היה תמיד מתגלה החוש הפסיכולוגי שלו. כמה מילים טובות מצידו וכל המחלקה היתה נרגעת כהרף עין. זכורני שאחרי שבוע מפרך ביותר בתל-נוף, רצינו לבקש שיחת מ"מ ואחד החברה אמר שאין טעם כי כמה מילים טובות ממנו ואנחנו נשכח מה שרצינו ושוב נעשה מה שהוא רוצה.

מבחינת מ"מ וחייל הוא היה ללא ספק הטוב מכולם. כשיצאנו לקו לא היה אחד שלא שמח וסמך לצאת עם רוני. כולם ידעו שעם רוני הביצוע יהיה הטוב ביותר.

אני הערכת את אותו ביותר על אישיותו החזקה ודבקו במטרה. היו מסעות אליהן היה יוצא עם רגליים פצועות לגמרי, ולמרות זאת היה הולך בקצב רציני ועוד עושה סבוב נוסף. כשהיינו בקו המשמעת התרופפה קצת מפני הקרבה לסגל. אצלו המשמעת לא התרופפה. כשהמימיה שלי היתה ריקה הוצמדתי לג'ריקן במוצב. כשהנשק לא היה נקי, מלאנו שקים בחול. לעומת זאת זכורני מקרה אחר. יום אחד כשהייתי שבור לגמרי מהאימונים אמרתי לו בהיסח הדעת שאני תשוש, הרוג, מת, והוא ראה אותי מסכן, חצי מת, מלוכלך, מזיע ועייפות בעיניים - ונתן לי יום חופש. כזה היה. אישיות חזקה, קשוחה, אך מבינה את החייל ויודע מה לדרוש ממנו ומה לתת לו.

ההיכרות בין טירון ובין מפקדו הישיר בהתחלת הטירונות צריכה להשאיר רושם חזק על הטירון. זהו הרושם הראשון לפיו יעריכו אותו פיקודיו במשך כל הפלוגה. וכך הכרנו את רוני. הוא לא דיבר אלינו ישירות ולא הציג עצמו, אלא עמד והסתכל עלינו מהצד בקומתו הגבוהה והזקופה ובמבט רציני וקשות. בוחן כל אחד ואחד במבט חד וחודר בארשת פנים קפואה. הרגשנו מיד שמפקדנו בעל בטחון עצמי השומר מרחק מאתנו.

במשך הטירונות נסינו לשבור מרחק זה, להתקרב אליו אבל תמיד היה מתחמק. רק לעתים רחוקות כאשר היה קורה משהו משעשע במחלקה היה מחייך חיוך דק ומפנה את ראשו הצידה ואנו היינו פורצים בצחוק. רק אז היינו יותר קרובים אליו.

את רוני כבעל דעה תקיפה הכרנו מההתחלה אבל הסיבה לכך התבררה לנו ממקרים מיוחדים שקרו במחלקה. אני נזכר בשניים. האחד היה בקורס צניחה כאשר חזרנו אחרי מסע פק"ל למאהל ובמקום להכנס פנימה היינו צריכים להקיפו בריצה. אחד החברה השמיע הערה "אל תרוצו" ואנו לא רצנו. מיד אחר כך כינס אותנו לשיחה ואמר: "הפעם נעבור על זאת בשתיקה אך מהיום והלאה כל מסע וריצה יסתיימו באיגוף. החברה לא צריכים להשבר לקראת הסוף". מקרה שני קרה כאשר רוני הצמיד חייל שלא בצדק לחגור קרב וצרף אותו לקומנדו. אותו חייל עמד על כך שהעונש ניתן שלא בצדק ושהוא אינו מוכן לבצעו. לאחר שדיבר עם רוני אכן נשתנתה דעתו אבל סרב לשחררו. הוא אמר לחייל "נכון, שגיתי, אבל מפקד אינו חוזר בו. נתתי פקודה, תבצע אותה".